

‘Ο ‘Ερωτας κι ό Κόσμος

Ζούσα τίς τελευταίες μέρες
σά νάταν παρελθόν
οί ώρες μόλις θγαίναν απ' τό χρόνο
πέτρωναν κύλαγαν
σάν πελώρια θότσαλα
στό θυθό τοῦ κορμιού μου
νερά τά χέρια σου περνούσαν
ἀπό πάνω τους
κι ἀστράφταν.
Τώρα πιά δέν ἔχω καμιά προθεσμία
τίς ἐξάντλησα μεθοδικά
μιά μιά σάν ἀρρώστια
ἔφαγαν τό χρόνο μου
κι ἀρχίσανε οί σφάχτες.
Χάνομαι, κουφή μέσα στόν κόσμο
τό πουλί, ἀκούω μόνο τό πουλί
ἔξω ἀπ' τό παραθυρό σου.
Μά οί πόνοι περίσεψαν
σ' αὐτή τή γῇ
οί θάλασσες τσούζουν
σάν πληγή
μαῦρες τρύπες ἀχνίζουν
καίγονται τά σώματα
καίγονται τά σπαρτά
κι ἀνοίγουν βαθειές σκιές
τά θαρειά φτερά τῶν ἱεροξεταστῶν.
Κορμι' ἀντιστέκονται
κορμιά πέφτουν
στρατοί μέ κομένα κεφάλια
ἔρχονται ὅλο κατεβαίνουν
ἀνανεωμένοι οί ξανθοί
θάζουν φωτιά στά καλύβια
μέ τό μικρότατο στολίσμα:
ἓνα κοριτσάκι.
Οί ἀκρωτηριασμένοι
μαθαίνουν ξανά τό περπάτημα
καί στό θάλαμο τό ἐλαφρό τραγούδι
τούς θυμίζει τό βάλε
πούταν κάποτε ἡ ζωή τους.
Στό νησί μας
σαλιγκάρια - ἄνθρωποι μέ μπογαλάκια
γλείφουν τό χῶμα
νά στυλωθοῦν

τούς τυλίγει ή άποφορά
σά νάχε κακοφορμίσει
ή έλπίδα
στό μέρος όπου κάποτε λεμονανθοί καί κίτρα.
Τή φίλη μου άπ' τήν 'Ιερουσαλήμ
ποιός ξέρει άν θά τή ξαναδω
νά μου τραγουδάει
άράπικα τραγούδια τής αγάπης
μέσ' τά χιόνια
άν θά μαγκώσουνε σάν δόκανα
τά σύνορα τριγύρω
κι άν θά βουλιάζει
ό τόπος τής καρδιάς μου
μέσ' τό χάος.

Είμαι άτιμία τό πάθος μου.
Στήν τόση καταστροφή
— «έπese κι άλλη πόλη»
«όλοκαυτώθηκε κι άλλος άγγελος» —
μέ πονάει τό ωραιότατο χέρι σου
ή θέση του
ή θήκη του
ή θηλή
ή ασύγκριτη φωνή σου
μέ τσουρουφλάει
πιό άμαχη άπ' τούς άμαχους
στενά συγκεντρωμένη
σ' ένα μονάχα δράμα.
Λειωμένο μολύβι στάζει
ή άνάσα των ανθρώπων
κι έγώ σχεδιάζω συναντήσεις
όταν σέ δω
άν θά σ' άγκαλιάσω πρώτα
ή θά σκύψω τό κεφάλι
άποκαμωμένη
άπ' τό φιλί
πού άργησε πολύ
κι έχάθη ή νοστιμιά του.
Κι ένw όλο γιά μίσος λένε
θυμάμαι πόσο άρέσει
στούς άντρες ν' άγαπιοῦνται
πώς δένουν σάν φραγκόσουκα
σφιχτό χύνεται τό μέλι
άπ' τά άγκαθάκια
καί πέφτει ή γύρη σά βροχή
άπ' τό πελώριο κίτρινο
λουλούδι τής αγάπης.

